

Cesar, Napoleon, Blücher! maar hoe stond het met de wonden?

En bovendien! iedereen wist, dat dat helden waren! en ik wilde er een hebben voor mezelf, voor mij alleen, en niet zoo'n algemeenen held.

Mijn zoeken zou echter niet lang vruchteloos zijn. Ik vond mijn Held op de volgende wijze.

Rondom de oude kerk van ons stadje moesten riolen gelegd worden. De grond werd opgegraven en tal van beenderen en schedels werden in de zwarte aarde gevonden.

Alle jongens van de school gingen er in hun vrijen tijd naar kijken, en natuurlijk bleef ik niet achter. Wij waren allen beziel met een geestdrift voor opgegraven antiquiteiten. We morrelden in de aarde der opgedolven graven, om munten, kannen, en al waren het maar scherven, te vinden. We benijdden de stadswerkers, omdat ze den geheelen dag konden graven en vinden; en nauwelijks had het twaalf uur geslagen of we stormden naar het kerkplein, om te zien wat die inhalige menschen ons overlieten, en om te snuffelen of er niets voor ons overbleef, wat aan hun blik was ontsnapt.

Maar we vonden niets; noch wij, noch de gravers. Daarom gaven de meeste jongens het op; ik alleen niet. Ik zocht eenen dooden, onbekenden held, waar zij slechts snuisterijen hoopten te vinden.

Ik wist zeker, dat ik wat vinden zou, als er maar niet zooveel oogen bij waren, en daarom bleef ik op een ochtend van school weg, om naar het oude kerkplein te gaan.

In langen tijd was er niets gevonden, geen beenderen, geen vermolmde planken, zoodat alle andere vreemde jongens ook wegbleven.

Het geluk was evenwel met me!

Op een plaats, ver verwijderd van de kerk, werden weer de gedeelten van een geraamte opgegraven. De werkers keken de opgedolven aarde na, of ze wat van waarde bevatte, en vonden niets.

Doch mijn begeerig oog zag onder de kluiten een klompje van andere kleur. Ik maakte de aarde er van los en zag tot mijn groote vreugde een platgedrukten kogel.

Dat was een ontdekking!

Ik woelde de aardhoop om, en kwam zoo in het bezit van zes kogels en een koperen plaatje, vol aard en roest!

Die kogels! mijn Held was dus gevonden!

Met eerbied nam ik eenige weggeworpen beenderen op en pakte voorzichtig de overblijfselen van mijn Held in mijn schooltasch.

Mijn Held! Een wezenlijke held! nu niet meer zoo'n schijnbare als Frans de oppasser!

Toen ik in groote, blijde ontroering thuis kwam, borg ik mijn schat in mijn kastje, waarvan ik een sleutel had.

Daar lag mijn Held veilig en alleen voor mij!

's Middags bij het eten zag ik zegevierend rond en had een diepe minachting voor mijn ouders en zusjes; want zoo'n vondst hadden die nog nooit gedaan.